

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓ ADELANTADA
Ciutat . . . . . ps. 0.50
Campanya . . . . . » 0.60
Exterior . . . . . » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, ABRIL 18 DE 1886

MONTE PIO DE MONSERRAT

Societat catalana de Socorros Mútuos

Aquesta filantrópica Societat catalana que conta 29 anys d'existència, dóna un exemple pràctic a los catalans espargits per l'Amèrica, de lo que pot l'unió pera ferse apreciar de propis y estranys.

A la galanteria de la actual Comissió Directiva debem lo poguer donar a nostres llegidors una breu ressenya de lo qu' es aquestas comunitat catalana, orgull propi y enveja de de molts altres mes nombrosas.

Lo dia 4 de Febrer de 1886 contava la societat ab un nombre de 240 socis y 10 sócias: total 250. En igual data de l'any anterior lo nombre total no era mes que de 229; per lo tan ha tingut un augment de 21 germans.

Desde l'30 de Novembre de 1881, a igual data del 1885, ha tingut 3336.83 \$ d'entradas y 2853.50 \$ de sortidas, quedant un saldo a son favor de 483.33 \$, que ab 3.693 \$ dipositats en lo Banch de la Provincia y los 1309.84 que té en lo Banch Carabassa y Companyia forma un capital efectiu de 5,756.17 \$. Lo computo del capital social lo 1er de Janer de 1885, era de 22,844.56 \$ y en igual dia de 1886 era de 23,613.40 \$ lo que dóna un augment de 808.54 \$. Ab orgull consignem xifras tan eloqüentes, y just orgull dehuen sentir los aplegats baix la bandera de lo *Monte Pio de Monserrat* al veurer lo progressiu camí de tan benèfica institució.

Conta ab un nombrós cós medich, que per no fer comparacions, puig sempre fereixent a

tercers, sols direm que per cada 13 socis tenen un metje, y un apotecari per cada 17.

Xifras tan eloqüents, no coneixem cap altre Societat que pugua presentarlas!

Deu vulga, que los catalans de Montevideo, vulguin imitar a sos germans de Buenos-Aires y pogan arribar aconseguilos!

Rebi lo *Monte Pio de Monserrat*, nostre corral enhorabona per los resultats obtinguts l'any passat y esperant que 'n lo present serán encara mes ventatjosos, es molt grat, a la modesta GRALLA posarse a la disposició de qui tan alt ha sapigut fer arribar lo sagrat nom de Catalunya.

PRODUCCIÓ CATALANA

La Il·lustració Catalana, ha emprés la propaganda de l'industria, las arts y lo comer catalá, prometent «treballar d'aquí endavant sens descans pe 'ls interessos de la producció, que constituheixen la existencia d'aquell poble laboriós, (Catalunya).

Extractem d'ella lo següent, que com a programa proteccionista estampa en son nombre del 31 de Janer prop-passat.

«Ficsémnos per un moment en qualsevulga de las industrias qu' han adquirit notorietat y desarrollo, a pesar de las contrarietats inmensas ab que topa, *verbi gracia*, en los teixits estampats. Veyem que son mercat se limita a Espanya y las Antillas, a causa de las dificultats que nostres aranzels li oposan. Y, no obstant, a Catalunya s' ha arribat a perfeccionar tant aquest género, que raras son las classes en que 'ls estrangers poden ferli competencia. Hi ha fábricas de las que l'estampat de mobles surt inmillorable, y ab una varietat sorprenent: ni 'ls inglesos ni 'ls alemanys lo gran arribar mes enllá. Y encara hi há un'al-

tre circumstancia eloqüent: lo género Moulhouse, qu' eslò qu' entre ells és mes celebrat, se fa aquí en termes que la copia molt fàcilment se confon ab l' original..

En la major part de las nostras fàbrica d' estampats s' elaboran totas las classes. Parlant d' aixó ab un comerciant francès, me mostrava sa admiració perque algunas d' ellas, com la de Dⁿ Joan Oliveres y Companyia de Barcelona, que 's dedica ab especialitat á las cretonas pera camisas d' home y pera vestits de senyora, han tingut lo patriotisme d' imposarse algun sacrifici en sos interessos ab ocasió d' alguna demanda important d' América, tan sols perque á l' altra banda del mar pogués augmentarse la circulació dels nostres productes, portant als americans la convenciment de lo que valen los fruyts industrials de la mare patria, y á fi d' estimularlos á reclamar pera ells al menos las ventatjas aranzelarias de que gosan los estangers.

No obstant, si entrem en consideracions d' altra índole, veurem que, per desgracia, la nostra industria ha de bregar encara dins d' Espanya ab contrarietats no menos temibles que las tarifas d' aduanas y las de transports: per exemple, un de sos majors enemichs es l' esperit d' estrangerisme que domina á gran part de nostres compatriotas, la mania d' imaginarse lo estrany superior á lo propi, á pesar d' infinits testimonis de l' evidencia. «No indigna 'l considerar que no pochs dels nostres fabricants se veuhen reduits á l' humiliació de batejar sos productes ab etiquetas del estranger per poderlos vendre entre nosaltres mateixos?»

Fins aquí *La Ilustració Catalana*. Nosaltres com tenim molt que dir á aqueix repecte, procurarem ocuparnos mes detingudament d' tan important assumpto, un de los que ab mes preferencia desitjem tractar,

PRIMAVERENCA

Tendra poncella quin esclat comensa,
font de rosada que cap sol aixuga,
niu de las flayres que l' Abril escampa,
llabi de porpra.

Tú que la febre del amor fas creixer,
tú que las fibras de mon cor fas moure,

obra tas fullas de mon llabi als besos
plascévols sempre.

Així una eterna primavera goses
y de l' abella lo fibló may sentes,
com ésser vullas la primer celistia
de ma ventura.

Jamay l' aubada tos colors desuse
ni dels oretjos oblidada sigas,
com una volta del afany que 'm mata
vullas curarme.

Trenca la cinta que tas fullas cobla
y ton mantell de virolalls rumbeja
óbram ton cálzer que l' amor es vida
y per tú moro.

FRANCESCH UBACH Y VINYETA

LA PUNTAYRE

Es tarongina d' amor

I

A la voreta del mar
l' Agnés se 'n va treballar
quan l' auba apunta;
y sos ulls, en plor desfet,
van mullant lo coixinet
'hont fa la punta.

Anyora á son aymador
que sembrá en son tendre cor
dolsa esperansa;
son plorar amarch y ardent
no es pas d' arrepentiment,
es d' anyoransa.

Fa cinq anys qu' ell va deixar
la vila d' Arenys de Mar
y á sa promesa;
la pobresa 'l va espahordir
y á América va partir
cercant riquesa.

—Quan aquí retornaré
ab ton amor cumpliré—
deya, y marxava.

—Aquí t' espera mon cor—
ella ab puríssim amor
deya, y plorava.

Y esperantlo ab fé constant
ab anhel va treballant,

que res li sobra;
y per minvar sos fatichs
va fent las puntas pe 'ls richs
perque ella es pobra.

II

A Arenys de Mar ha arriuat
aquest matí un potentat:
ve de l' Havana;
era fill d' un mariner!
y ve casat ab muller
americana.

Quan sa arriuada ha sabut,
l' Agnés en terra ha caygut
d' un desmay presa;
cinq anys l' ha plorat ausent,
y avuy plora 'l mancament
de sa promesa.

Retorna en sí del desmay
y plena de dol y esglay
plora y gemega;
—Filla meva, viu per mí,—
sa mareta li va dí;
¡sa mare es cega!

La filla ofega en son cor
del desengany y l' amor
las penas juntas;
y plorant ab dol sens lí,
pren los boixets y 'l coixí
y va fent puntas.

Y plorant y sospirant
ab anhel va treballant,
que res li sobra;
y per minvar sos fatichs
va fent las puntas pe 'ls richs,
perqué ella es pobra.

III

La muller del potentat
á casa l' Agnés ha entrat
fa poca estona:
—Per l' infant que haig de parir
lo niuhet tinch de guarnir,
bona minyona.

De ta rara habilitat
moltas provas m' han donat
ja tas companyas;
fesme puntas y entredós

pera adorná al fill hermós
de mas entranyas.

Ab mon or podrás minvar
la pobresa qu' en ta llar
tant se revela. —
L' Agnés escoltant aixó
sent una mortal fredó
que 'l cor li gela.

Esguarda la post del pá
y ni un sol mós n' hi veu ja...
y dupta encare...

Veus uns ulls en la foscó
buyts de llum y plens de plor
¡los de sa mare!

—Mare meva,—diu ab fé,—
sols per vos treballaré,
ja 'l cor me sobra;
tinch d' ofegar mos fatichs,
tinch de fer puntas pe 'ls richs
perque soch pobra.

IV

De dia y nit sens repós
va fent puntas y entredós.
sempre treballa;
si li pregunteu que fá,
ab veu trista hos respondrá:
—Faig... ma mortalla.—

La grogor va prenent peu
en sas galtetas de neu
qu' enveja 'l marbre;
es tarongina d' amor,
y quan grogueja la flor
caurá del arbre.

Dia y nit ha treballat
y ja la feyna ha acabat
per la senyora:

.....
travallant de dia y nit
ja ha deixat lo niu guarnit
la cosidora.

A bateig van repicant:
los vehins per veure 'l van
tots á sa porta;
lo toch de morts los sorprén,
y pe 'l vehinat van dihent:
—L' Agnés es morta!

¡Pobra mártir del amor!
ja del cel, Nostre Senyor,
las portas l' hi obra;
ja no tindrà mes fatichs,
no farà puntas pe 'ls richs
ni serà pobra!!

MANEL RIBOT Y SERRA.

SIMPATÍAS

¿Quí no té las seuas simpatías?

Vostés, no m' ho neguin, serán gent de sa casa y s' alabarán de que may han trencat cap plat; pero lo qu' es de simpatías no 'ls n' hi faltan.

Tots ne tenim.

Are s' hauria de saber l' us que 'n fan d' ellas, si son bonas ó dolentas.

Perque, per exemple, vostés han entrat á la confraria de la *creu* ó sia del casori, no hi ha perquè avergonyirse, que no es cap crim. Suposo que son incapassos de fer res que s' oposi al matrimoni. Encara vull concedir-los hi que son admiradors de tan «sabi» lligament; pero vaja, en franquesa, tenen simpatías á desdir.

No dich que s' enamorin de la primera nena pitera que passi pel carrer.... mes ¿á que faig posta qu' en un recó de cor hi guardan, ben amagadeta, una *simpatía* que 'ls fa penar, y que l' adoran com una imatge?

De la simpatía al amor sols hi ha un pas, ja saben qu' aixó es més vell que 'l anar á peu.

També saben que quant un pare está interessat en casar una filla y aquesta no está per brochs perque no pot veure ni en pintura al individuo, 'l gueto aconsella la conveniencia d' un casament, y si pot conseguir que la noya digui que 'l jove es simpátich, ja s' ha obtingut lo *desideratunt*: de la simpatía la estimació y de la estimació, bòlit, vull dir, l' amor.

Y simpatías las té un per tal ó qual causa política.

Las tenim pels pobres d' esperit.

Per las bestias (ey, ab permís de la Societat protectora d' animals) que rebhen tunyinas.

Per 'ls homes de bé.

Pels desgraciats qu' ensuman lo que molts derrotan.

Per las víctimas de la tiranía.

Y no podem ocultar moltas vegadas nostres simpatías, puig qu' ellas constituheixan nostres goigs.

La simpatía no es indiferenta á ningú.

Estarém mirant quatre personas que jugan al billar y que serán completament desconegudas per nosaltres. Maquinalment passem per totas las fases del joch y, com las simpatías s' han declarat per dos dels jugadors, fem nostre 'l partit, sentim si una *xiripa* afavoreix á la part contraria, y allarguem la cama, insensiblement també, ab tant interès y alició com si de la jugada hagués d' eixirne la felicitat.

Pochs homes lletjos son simpátichs al primer colp de vista. En cambi, á un *bon mosso*, per mes que sia un cataplasma la gent lo bateija tot seguit: «Es un home digne de captarse simpatías.»

Jo, la vritat, Deu no m' ho tinga en retret, pero á mí 'm son simpáticas totas las donas, sensa distinció. No ho puch remediar. ¡Qué hi farás, cabas!

Ah! tenen que sapiguer que no coneixo un sol de mos llegidors que no 'm sia simpátich.

ENRICH RAFOLS.

AMOR DE MARE

Lo dolent fill á la dolenta filla
digué un matí:

—Tu ets de mon cel l' estrella que mes brilla,
¿qué vols de mí?

Te portaré de casa del meu pare...
tot un tresor;

te portaré las joyas de ma mare.
—Portam son cor.

Lo dolent fill la troba que dormia
tot somiant,
lo somni dols que dia y nit somia
n' es son infant.

Obre son pit y ab un coltell arranca
son pobre cor,
son cor que viu, com colometa blanca,
del seu amor!

Com llantia d' or portantlo en sa má dreta,
batre lo sent.

—Oh! qui 't sentís, oh cor de ma mareta,
d' amor batent!

Tot caminant, de sa estimada queya
prop del portal,
y ab dolsa veu lo cor hermós li deya:
- Fill, ¿t' has fet mal?

JASCINTO VERDAGUER.

A María disfresada de vella

Inútil es, vida mia,
que 't tapis ab la careta
y amaguis taş formas plásticas
sota 'l vestit d' una vella;
que sigas per aixó ahont sigas
y vesteixis com vesteixias,
tens enemichs que t' espian
y 't deixarán descoberta.
Farás com lo sol, María,
quan los núvols s' arrestellan
y sota sos peus se allargan
volguent tapar sa llum bella:
la cendrosa nuvolada
no mes un raig potsé esqueixa,
y mes belle sa llum filtra
quant arriba mes incerta.
¿Qu' en treus donchs de dur la cara
tapada ab un tros de seda,
si en lo foch de ta mirada
un mon s' hi podria encendre,
y tos ulls sempre llampegan
al travers de la careta!
La música de ta veu
cambiantne qu' en vols treure,
si lo somris de tos llavis
te deixarà descoberta...!
Oh apaga, si pots, María,
de tos ulls la flama ardenta,
las voluptuosas besadas
que en tos llavis voletejan,
l' encis tot qu' en tal persona
sens trobar rival campeja;
ó no vulgas amagada
embromarnos indiscreta,
perque á cada pas que donas
te traiheixes tu mateixa.
Llensa, llensa, vida mia,
cixa trahidora careta

que 't tapa sense amagarte
com enemiga encuberta;
deixa, amor, que tots t' admirin
com solsament tu mereixes,
qu' es bell lo sol de mitj dia
encara que 'ns enlluerna.

FRANCESCH DE BOTER Y DE DALMASES

REFRANS

En Pepet, qu' es fill de Tona,
y n' es bastant carcamal,
per veure á son oncle Eudalt
va baixar á Barcelona.
Y estantse devant de Llotje
escoltant dos xarlatants
que allí feyan-jochs de mans,
li van afaná 'l rellotje.
Aixó passa al que 's distreu
sens procurar fer l' ull viu,
puig ben clà 'l refran ho diu:
Qui mes mira menos veu.

Un dia al pobre Bernat,
al tombá' una cantonada,
d' una forta garrotada
lo van deixar mitj baldat.
Al veure qu' era innocent
van dirle ab to llastimós:
—Dispensi, l' havém confós,
no es vosté lo delinqüent.—
D' aquella equivocació
tres setmanas n' ha jegut.
Molts cops, aixó es sapigut,
Paga 'l just pe 'l pecadó.

La Sió, nena molt bella,
molts galans n' ha festejat,
y á tots los ha despreciat
trobant qu' era poch per ella.
Per mirar sa conveniencia
sols volia un hisendat,
y aixís buscant s' ha quedat
á la lluna de Valencia.
Lo xasco 's mereix per cert,
y si encara ho va dubtant,
que recordi aquell refran:
Qui tot ho vol tot ho pert.

La Roseta y en Climent
se van casar fa mitj any.

y sens passar cap afany
vivián tranquilament.
Tan satisfet ell n' estava
de sa esposa (aixís ho deya),
que sens pensar lo que feya
sempre sola la deixava.
Un dia, per mal fracás,
la trová ab son cosí Enrich..
per 'xó diu d' adagi antich:
Pensa mal y no errarás,

D' una brigada en Sevè
molt temps va está' encarregat,
y sent de tots apréciat
se la campava molt be.
En la llista setmanal
molts jornals sempre apuntava
de més y ab lo que sobrava
ell s' hi feu un capital.
Aqui sí que hi ve de punta,
en lo que deixo: expressat,
aque'l refran tan nombrat:
Qui oli toca 'ls dils se n' unta.

Gobern hi ha que ab tirania
ampara 'l clericalisme,
y que ab despótic cinisme
al poble honrat desprecia.
Mes un dia ayrat lo poble,
reconeixent lo seu dret,
á sos tirans acomet
prenent d' ells venjansa innoble.
Als governants que en eix cas
se trobin per únich plany,
aquest refran les pertany:
Tal farás tal trobarás

PEPET SIMPÁTICH.

PIFIAS

Hèm rebut, la següente invitació de la C.
Organitzadora de la Societat Catalanista.

«Molt Senyor meu:

*Distingit paísá: Trovantse orfe la Colo-
nia Catalana, Valenciana y Balear de un
Centre de recreo y esbarjo en aquesta ciutat
que 'ls recordi los hàbits, la llengua, son mo-
do d' ésser, los avensos de sa industria sem-
pre creixent, lo que val y lo que produheix
sa hermosa terra, acordáren un bon nombre*

*de catalanistas en una reunió preliminar tin-
guda lo diumenge prop-passat, fundar una
Societat purament Catalanista; y haventnos
cabut la inmerescuda honra de ser el-legits pe-
ra formar la Comissió de convocatoria á tots
los ayments de Catalunya, y Balears y Valen-
cia coneguts en aquesta Capital, y contantlo á
postè com á un dels tals, nos considerém ab lo
deber de invitarlo pera la reunió que tindrà
lloch lo diumenge 18 del corrent á las duas
de la tarde, en lo carrer de Uruguay núme-
ro 289 (alls).*

*Esperant de son patriotisme que acudirà á
eixa reunió, qual ordre del dia va á continua-
ció, nos es grat saludarlo y oferlarnos sós
mes affms. y SS. SS.*

Per eA. de la C. O.

Joan Hernando

Francesch Matarrodona

Montevideo, Abril 15 de 1886.

ORDRE DEL DIA

1. Pendrer los noms de tots los assistents
á la reunió y declarar-se en assamblea.
2. Donar com fundada la Societat Cata-
lanista, baix lo nom de.....
3. Nomenar la Comissió Directiva y 'l nom-
bre de que 's deu compondrer.
4. Nomenar una Comissió pera confeccio-
nar lo reglament que deu regir la Societat.
5. Senyalar la quota mensual.
6. Autorisar á la Comissió Directiva pera
buscar local ahont deu instalarse la Societat,
quant ella ho resolga.»

Nos consta que hi ha un gran nombre de
adherits á la idea y que 'n tots los paysans se
nota gran entussiasme.

†

La Legació d' Espanya ha trasladat sas
oficinas al carrer de Buenos Aires nº 124.

En la mateixa casa hi te son domicili lo Sr.
Ministre En Juli de Arellano.

†

Lo diumenge passat, després de la reunió
pera fundar la Societat Catalanista, varis dels
assistents celebraren lo pás que acabavan de
donar ab un téch en casa de nostre amich Gi-
nesta.

No pretenem fer la descripció de la festa; valga sapiguer que hi regná l'alegría y l'unió.

La regió d'Asturias, se veu avuy flagellada per l'adversa sort y sos fills necessitan l'ajuda de sos germans, pera suportar la mes espantosa de las calamitats: la miseria.

La colonia catalana de Montevideo no podem creurer que 's mostri sorda á la demanda de sos germans d'Asturias, puig es proverbial en ella la caritat, máxime tractantse de germans.

S'ha constituït una comissió d'asturs, pera arreplegar l'óbol de las personas caritatives, mes com fins avuy no sabem si ha comensat sa honrosa taleya, no podem dir ab certesa ahont podem dirigir-se per los donatius.

Insertem s'en lo lloch corresponent, una de las poesías que galantment nos ha enviat nostre amich En Manel Ribot y Serra.

Es una composició plena de sentiment, que estém segurs será llegida ab interés.

Víctima de la terrible enfermetat coneguda vulgarment ab lo nom de *crup*, morí lo dijous al matí de la setmana passada lo nen Manalet Grasas, fill de nostre apreciable amich Manel, duenyo de l'*Hotel de la Bella Barcelona*. Tots los esforços de la ciencia foren inútils pera sustraurel de la mort.

Sofrí l'operació de la traqueotomia lo dimars, siguent operador l'hábil D^c Cassanello, que tantas criaturas ha salvat de tan terrible mal; mes complicacions posteriors empitjoraren lo pobre malat de tal modo que no hi valgueren tots los esforços fets pera salvarlo.

Rebin los seus pares y oncles l'espressió del sentiment que nos ha causat aytal succés, desitjantloshi la resignació necesaria pera suportar un colp tan terrible.

VUYTS Y NOUS

Un metje jove va enamorar-se d'una de las sevas malaltas, vá fugir ab ella y s'hi va casar.

Los pares de la núvia lo van encausar per

delicte de ser casat tres vegadas; pero 'l doctor se 'n va defensar, dihent:

—La última dona qu' he prés, ningú me la quita y 'l séu matrimoni es lo que val. No 'm poden fer rés: cuan me vaig casar segona vegada, la primera dóna encara 'm vivia; ab aixó lo segon matrimoni va ser nulo. Després la primera dóna se 'm va morí del disgust, pero com ab la segona hi havia fet tracte il·lícit, resulta que no hi era casat, per lo qual estava perfectament lliure per contraure aquest tercer matrimoni.

Vegin qui li empetava la basa.

Per có 'l tribunal lo vá absoldrer.

CORRANDAS

Tres sospirs ne vaig sentir
y encare 'l recort conservo;
volian dir tres paraulas:
«¡Vina!.. ¡No tardis!.. ¡T' espero!..»

Al cel miran los teus ulls
y á tú 't miran los ulls meus...
per aixó, en sos purs cristalls,
dich sempre que hi veig dos cels.

Vull conreuar lo cor teu;
hi plantaré ma ilusió
y veuré, regantla ab llágrimas,
si treu brots d'estimació.

MIGUEL PALÁ.

Una observació.

¿Saben vostés per quin motiu se vèu ab tanta freqüencia que una dona guapa 's casi ab nn home lleig?

¿No 'u saben? Donchs vaig á dirlos'ho.

Las donas guapas generalment son amigas de lluhir, y 's figuran que casantse ab un home lleig, la sèva bellesa resalta mes.

En la porta de un bagulaire de mors hi havia un lletrero que deya:

«Elegancia.—Economía.—Comodidad.»

—Fins ¡Comoditat! va dir un mofeta que passava pèl carrer.

Y 'l bagulaire va respondre;

—Miri, jove, jo puch assegurarli que fins aré no se 'm ha queixat may cap client.

Raressas d' alguns personaljes.

Enrich III, no podia estar sol en cap estada hont hi hagués un gat.

Ladislau de Polònia, fins fugia de veure pomas.

Scaligero, tremolava de cap á peus si ensopegava ab un gos.

Erasme, tenia febre si olorava algun peix.

A Ticho-Brahe las camas le flaquejavan al trobar una llebre.

Lo duch de Pernon, tenia un desmay veient un llebrot.

A Cardian, li fastiguejavan los ous.

Al poeta Ariosto los banys.

Al fill de Cresò lo pa.

A Cesar de Lescalle la veu d' una vella.

Entre dos amants:

Ella:—Tant que t' estimo jingrat! y tú estich segura que ni t' recordas que la Roseta siga al món.

Ell:—¿Qué no 'm recordo de tú?... Vès preguntau al perruquer, que hasta quan me talla 'ls cabells diu que tinch lo cap á casa teva.

—Home, deya un jove, voldria escriure una carta á n'en Tomás Rius, qu' es á Buenos-Aires; pero no sè la direcció.

—Aixó ray, l' hi fás una carta suplicantli que te l' envihi.

—Y tens rahó.... No hi havia atinat.

LA CONCIENCIA

Com un estany ocult en mitj d' un bosch, dos cosas mes d' un ànima reuneix: la superficie, quieta, hont s' estergeix lo blau cel estrellat; y 'l fondo fosch, espantós, corromput y macilent, hont mil reptils s' hi mouhen constantment.

VÍCTOR HUGO.

Un home polítich al mateix temps que molt reservat era molt curt de vista, lo qual li obligava á tenir un secretari encarregat de llegirli las comunicacions que rebia.

Devegadas rebia una comunicació de caràcter grave y com que als primers párrafos ja ho coneixia, en aquest cas s' alsava y deya:

—¡Atò! Espéris.

Y aplicant las dos mans á las orellas del secretari, deya:

—Are vaji llegint.

Quant veig una nina hermosa
Y que no hi te res al cor,
'M deixa tant sens entendre
Com una flor sens olor.
Y quant veig certs sers que riluen
Sent pel doló aclaparats.
Aquets ja 'ls entench y massa,
Son sepulcres blanquijats.

Un pajés que va saber que la major part d' empleats de correus de Barcelona eran castellans, va posar lo sobre de una carta que dirigia á un seu amic de Picamoixons anomenat Pó Nadal, de la següent manera:

Sr. Dn. Miedo Navidad.

PICAPAJAROS.

EXTREMIS

Per un mort económic:—Fer-se enterrar en un bagul de mistos.

Per un soldat:—Fer foch al enemich ab encenalls.

Per un carreter:—Menar un tiro de fusell.

Per un torero:—Capejar un toro ab una capa de cal.

Per un borni:—Perdre l' ull de l' escala.

Per un cafeter:—Servir lo café ab copas de braser.

Epigrama

A en Pasqual vá convidá
lo seu mestre D. Calist,
y per un cas imprevist
no 'l vá podé accontentá.

Y de aquell dia en Pasqual
que del xasco no s' olvida,
demana á aquell que 'l convida
un nap de paga y senyal.

TROMPET DE REUS.